

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie XII./2015
Senát I

Nález:

spisová značka	I. ÚS 302/2015
populárny názov	Zásada zákazu reformatio in peius
sudca spravodajca	JUDr. Marianna Mochnáčová PhD.
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	04.11.2015
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 47 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 47 ods. 3 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1
analytická právna veta	Procesná vada spočívajúca v tom, že v rámci konania o odvolaní, ktoré bolo iniciované len obžalovaným, druhostupňový súd posúdi skutok ako trestný čin s prísnejšou trestnou sadzbou, napĺňa dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, pretože je v rozpore so zásadou zákazu reformatio in peius.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu z 30. októbra 2008 a jemu predchádzajúcim postupom, ako aj uznesením najvyššieho súdu z 12. februára 2015 a jemu predchádzajúcim postupom. K porušeniu označených práv malo podľa sťažovateľa dôjsť v dôsledku toho, že: - v podanom dovolaní predložil svoju argumentáciu, ktorou namietal porušenie zásady zákazu reformatio in peius tým, že najvyšší súd ako súd odvolací, ktorý konal výhradne z jeho podnetu, t. j. len na základe ním podaného odvolania, zmenil v rozsudku z 30. októbra 2008 právnu kvalifikáciu skutku podľa skutkovej podstaty s prísnejšou trestnou sadzbou a následne mu uvedeným rozsudkom uložil trest podľa jeho názoru prísnejší než ten, ktorý mu bol uložený prvostupňovým rozsudkom krajského súdu z 27. júna 2007, pričom v tejto súvislosti poukázal na fakt, že mu peňažný trest mu bol uložený až v konaní o ním podanom odvolaní a navyše podľa neho bez skúmania jeho osobných a majetkových pomerov, - najvyšší súd ako súd dovolací sa vôbec nevysporiadal s jeho námietkou zákazu reformatio in peius, ktorú v konaní predložil a považuje ju za právne relevantnú, - najvyšší súd ako súd dovolací dospel k nesprávnemu záveru, podľa ktorého mu bola celková výmera trestu rozsudkom z 30. októbra 2008 znížená, a preto u neho k porušeniu zásady zákazu reformatio in peius nemohlo dôjsť, pretože nie je možné „vážiť“ dva kvalitatívne rôzne druhy trestov, pretože ich porovnanie je vylúčené, - v súdnom spise sa nenachádzajú listinné dôkazy (overené fotokópie daňových priznaní k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie apríl až september

	<p>1996), ktoré boli relevantnými dôkazmi pre dané trestné konanie,</p> <ul style="list-style-type: none"> - konanie v predmetnej veci trvalo neprimerane dlho približne 12 rokov, a preto bolo v tomto prípade uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody podľa neho neprípustné, - súdy zúčastnené na rozhodovaní v jeho veci sa s jeho námietkami predloženými v konaní nevysporiadali ústavne konformným spôsobom, a tým podľa neho porušili jeho právo na spravodlivý súdny proces. <p>Zo spisového materiálu v predmetnej veci je zrejmé, že krajský súd rozsudkom z 27. júna 2007 uznal sťažovateľa vinným zo spáchania pokračovacieho trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1 a 4 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006 sčasti dokonaného a sčasti v štádiu pokusu a odsúdil ho podľa § 250 ods. 4 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006 na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov, na výkon trestu ho zaradil do prvej nápravno-výchovnej skupiny, uložil mu trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 6 rokov, zrušil výrok o treste rozsudku okresného súdu sp. zn. 5 T 104/04 z 11. apríla 2005 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 To 23/07 z 15. mája 2007 vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu, a zároveň zrušil všetky rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad, a zaviazal sťažovateľa nahradiť daňovému úradu škodu v sume 8 740 000 Sk.</p> <p>Najvyšší súd rozsudkom z 30. októbra 2008 rozhodol o odvolaní sťažovateľa tak, že zrušil rozsudok krajského súdu z 27. júna 2007 a uznal ho vinným zo spáchania pokračovacieho trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1 a 5 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006 sčasti dokonaného a sčasti v štádiu pokusu a odsúdil ho na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov, na výkon trestu ho zaradil do prvej nápravno-výchovnej skupiny, uložil mu peňažný trest vo výmere 1 000 000 Sk, v prípade, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, najvyšší súd stanovil sťažovateľovi náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 roka, uložil mu trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 6 rokov, zrušil výrok o treste uloženom mu rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 T 104/04 z 11. apríla 2005 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 To 23/07 z 15. mája 2007, ako aj výrok o spôsobe jeho výkonu a súčasne zrušil všetky rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad, a zaviazal ho uhradiť daňovému úradu škodu v sume 8 740 000 Sk.</p> <p>Proti rozsudku najvyššieho súdu z 30. októbra 2008 podal sťažovateľ 12. decembra 2011 dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 TdoV 9/2012 z 28. júna 2013 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu z 28. júna 2013“) tak, že dovolanie sťažovateľa podľa § 382 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) odmietol.</p> <p>Ústavný súd svojím nálezom sp. zn. I. ÚS 695/2013 zo 4. júna 2014 napadnuté uznesenie najvyššieho súdu z 28. júna 2013 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</p> <p>Najvyšší súd následne uznesením z 12. februára 2015, ktoré bolo sťažovateľovi doručené 31. marca 2015, podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie sťažovateľa odmietol na neverejnom zasadnutí.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Z obsahu rozhodnutí súdov zúčastnených na rozhodovaní v tejto veci je zrejmé, že v súlade s § 564 ods. 4 Trestného zákona tieto v predmetnom konaní postupovali podľa Trestného zákona účinného do 1. januára 2006. Sťažovateľ bol v odvolacom konaní iniciovanom výlučne ním rozsudkom najvyššieho súdu z 30. októbra 2008 uznaný vinným z trestného činu s prísnejšou trestnou sadzbou a uvedeným rozsudkom bol zmenený podľa neho v jeho neprospech aj trest uložený mu rozsudkom krajského súdu z 27. júna 2007 tak, že celková výmera trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený, bola znížená z 8 na 5 rokov, a navyše mu bol uložený peňažný trest 1 000 000 Sk, pričom pre prípad úmyselného zmarenia tohto peňažného trestu mu bol uložený náhradný trest odňatia slobody v trvaní 1 roka.</p> <p>Z obsahu uznesenia z 12. februára 2015 vyplýva, že podľa názoru najvyššieho súdu sa postavenie sťažovateľa po vydaní rozsudku najvyššieho súdu z 30.</p>

októbra 2008 nezhoršilo, resp. uvedený rozsudok podľa neho vo vzťahu k sťažovateľovi nemal žiadne nepriaznivé dôsledky, pretože trest uložený mu najvyšším súdom ako súdom odvolacím považoval za miernejší ako ten, ktorý mu bol uložený krajským súdom v rozsudku z 27. júna 2007.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej už uviedol (napr. III. ÚS 392/2010, III. ÚS 110/2012, IV. ÚS 163/2012), že sa stotožňuje aj s judikatúrou Ústavného súdu Českej republiky (napr. I. ÚS 670/2005) a všeobecných súdov pôsobiach v Českej republike v trestných veciach, z ktorej vyplýva, že „Za zmenu rozhodnutia v neprospech obvineného možno považovať akúkoľvek zmenu a v ktoromkoľvek výroku, pokiaľ zhoršuje postavenie obvineného a priamo sa ho dotýka...“, alebo hovorí o tom, že „zákaz reformatio in peius“... tiež znamená, že „sudcovi (súdu), ktorý prejednáva odvolanie, nie je dovolené zmeniť rozhodnutie prvostupňového súdu k horšiemu, inak by sa totiž právo na podanie opravného prostriedku stalo do značnej miery formálnym, kedy síce určité osoby by mali právo podávať opravné prostriedky, ale z obavy, že toto právo by sa mohlo obrátiť proti nim, by ho radšej nevykonávali“, ktorá (judikatúra) je v súlade s právnou teóriou (porov. Šámal, P.: K úpravě trestního procesu v letech normalizace alebo Vývoj práva v Československu v letech 1945– 1989, Praha : Karolinum, 2004. s. 328).

Návrat k dôslednému uplatňovaniu zákazu reformatio in peius je potrebné chápať ako súčasť procesu návratu k zásadám právneho štátu.

Zákaz reformatio in peius je preto potrebné chápať nielen z pohľadu následkov trestnoprávnej zodpovednosti, ale je ju potrebné interpretovať podstatne širšie, za zmenu k horšiemu v neprospech obvineného je potom potrebné považovať akúkoľvek zmenu a v ktoromkoľvek výroku, pokiaľ zhoršuje postavenie obvineného a priamo sa ho dotýka, bez ohľadu na to, o ktorej otázke z tých, o ktorých sa v trestnom konaní rozhoduje, bolo v danom prípade rozhodované (in. Právní rozhledy/C. H. BECK, č... 10/1998 nebo 22/1999 ZbRt). K extenzívnej aplikácii zákazu reformatio in peius vedie i zřejmý fakt, že posledným arbitrom toho, čo je či nie je na jeho prospech, by mal byť zásadne obvinený, nie súd, ktorý je nepochybne pri úvahe, či nejaká zmena obvinenému prospieva či vôbec nie, vedený i vlastnými hodnotovými predstavami.

Z uvedeného vyplýva, že zákaz reformatio in peius sa vzťahuje, resp. neobmedzuje len na výrok o treste, ale na akúkoľvek zmenu rozhodnutia, ktorou by sa zhoršovalo postavenie obžalovaného.

Uvedené právne závery sa odzrkadľujú aj v praxi slovenských všeobecných súdov, ktoré vo svojej judikatúre pravidelne v súvislosti s uplatňovaním zásady reformatio in peius konštatujú vo vzťahu k rozsahu uplatňovania tejto zásady, že zmena k horšiemu môže nastať v skutkových zisteniach, použitej právnej kvalifikácii, druhu a výmere trestu, vo výroku o ochrannom opatrení, ako aj vo výroku o náhrade škody, pričom takto široko koncipovaný zákaz zmeny k horšiemu platí aj pre konanie o odvolaní.

V danom prípade sťažovateľ namietal porušenie zásady reformatio in peius okrem iného aj v súvislosti so zmenou právnej kvalifikácie skutku najvyšším súdom v jeho rozsudku z 30. októbra 2008, ktorým bol uznaný vinným zo spáchania trestného činu s prísnejšou trestnou sadzbou než v rozsudku krajského súdu z 27. júna 2007.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na viaceré rozhodnutia všeobecných súdov, v rámci ktorých tieto súdy v konaní o opravnom či mimoriadnom opravnom prostriedku napriek existencii dôvodov na zmenu právnej kvalifikácie skutku uvedenej v nimi preskúmanom rozhodnutí túto právnu kvalifikáciu skutku nezmenili práve v dôsledku dôsledného uplatňovania zásady zákazu reformatio in peius.

Z uvedeného je zřejmé, že rovnako ako ústavný súd aj všeobecné súdy vo svojej judikatúre aplikujú zásadu zákazu reformatio in peius dospeli k záveru, že procesná vada spočívajúca v tom, že v rámci konania o odvolaní, ktoré bolo iniciované len obžalovaným, druhostupňový súd posúdi skutok ako trestný čin s prísnejšou trestnou sadzbou, napĺňa dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, pretože je v rozpore so zásadou zákazu reformatio in peius.

Z hľadiska kautel spravodlivého procesu je neprípustný postup, ktorý zákaz reformatio in peius paušálne potlačí v prospech zásady objektívnej pravdy.

	<p>Vzhľadom na uvedené z ústavnoprávneho pohľadu uznesenie najvyššieho súdu z 12. februára 2015, ktoré preferuje zásadu objektívnej pravdy pred zásadou zákazu reformatio in peius, neobstojí a je založené na ústavne nekonformnom výklade relevantnej právnej úpravy (§ 259 ods. 3 Trestného poriadku účinného od 1. januára 2006).</p> <p>Keďže v prípade sťažovateľa požiadavka minimálnych garancií procesnej povahy (jednou z nich je zákaz reformatio in peius) ustanovených v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru nebola dodržaná, postup najvyššieho súdu mal za následok popri porušení základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) aj porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Ústavný súd riadiac sa princípom sebaobmedzenia a zdržanlivosti nepovažoval za vhodné ani účelné zaoberať sa osobitne preskúmaním porušenia označených práv rozsudkom najvyššieho súdu z 30. októbra 2008, ako ani ďalšími sťažovateľom namietanými skutočnosťami týkajúcimi sa porušenia zásady reformatio in peius v súvislosti s uložením prísnejšieho trestu, nezohľadnením vplyvu neprimeranej dĺžky trestného konania v tejto veci pri uložení trestu, námietkou premlčania trestného stíhania, absenciou výsluchu obvineného či absenciou listinných dôkazov v spise spojenými aj s namietaným porušením základných práv podľa čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy, čl. 48 ods. 2 ústavy, keďže námietka, na základe ktorej ústavný súd rozhodol (porušenie zákazu reformatio in peius), bola dostačujúca na vyslovenie porušenia označených práv a na zrušenie uznesenia najvyššieho súdu z 12. februára 2015. Úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom je predovšetkým chrániť občana pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné. Ústavný súd poukazuje aj na to, že práve z dôvodu zrušenia uznesenia najvyššieho súdu z 12. februára 2015 a vrátenia veci na ďalšie konanie má najvyšší súd nielen možnosť, ale aj povinnosť v rozumne dostatočnej miere vysporiadať sa opätovne aj s týmito námietkami sťažovateľa a následne o nich rozhodnúť v rámci dovolacieho konania.</p> <p>Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že Základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky porušené boli.</p> <p>Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</p> <p>Sťažovateľovi priznal náhradu trov právneho zastúpenia.</p> <p>Sťažnosti vo zvyšnej časti nevyhovel.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky: III. ÚS 392/2010, III. ÚS 110/2012, IV. ÚS 163/2012, PL. ÚS 3/09, I. ÚS 76/2011, PL. ÚS 95/2011, I. ÚS 17/01</p> <p>Najvyšší súd Slovenskej republiky: 1 Tdo V 19/2011, 2 To 10/2012, 2 Tdo 50/2012, 1 TdoV 9/2012, Tpj 102/2010</p> <p>Krajský súd v Žiline: 1 To 19/2014</p> <p>Ústavný súd Českej republiky: I. ÚS 670/2005</p> <p>Najvyšší súd Českej republiky: 5 Tz 57/98, 6 Tdo 1088/2002, 6 Tdo 535/2008</p>
súvisiace právne predpisy	§ 259 ods. 3 zákona č. 140/1961 Zb. trestný zákon v znení neskorších predpisov
klúčové slová	<p>trestný čin - právna kvalifikácia trestného činu</p> <p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu - právo na spravodlivý proces</p> <p>princíp a zásady (zjednotenie pojmov)-zákaz „reformatio in peius“</p> <p>trest - ukládanie trestov</p>

spisová značka	I. ÚS 378/2015
populárny názov	Pokuta podľa zákona č. 357/2004 Z. z.
sudca spravodajca	Peter Brňák
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	18.11.2015
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	<p>Ústavný zákon č. 357/2004 Z. z. čl. 4</p> <p>Ústavný zákon č. 357/2004 Z. z. čl. 7</p>

analytická právna veta	Zákonom ustanovená povinnosť orgánov verejnej moci dbať na splnenie zákonných náležitostí tak samotného výroku rozhodnutia, ako aj jeho odôvodnenia (vrátane zistenia skutkového stavu a jeho hodnotenia v dostatočnom rozsahu) predstavuje nielen jednu zo základných podmienok pre zákonu zodpovedajúce rozhodnutie, ale je tiež jedným zo základných znakov ústavne ustanoveného postupu. Preto nedostatky formy rozhodnutia alebo povrchnosť odôvodnenia je v rozpore s ústavnými princípmi právneho a demokratického štátu. To platí v celom rozsahu aj pre rozhodnutia vydané v konaní podľa čl. 9 ústavného zákona.
skutkový stav a základné fakty	<p>Navrhovateľ navrhoval preskúmať rozhodnutia Obecného zastupiteľstva obce Bartošova Lehôtka (ďalej len „obecné zastupiteľstvo“) sp. zn. 2/20/07/2015 z 20. júla 2015 a sp. zn. 1/20/07/2015 z 20. júla 2015 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“).</p> <p>Rozhodnutím sp. zn. 2/20/07/2015 obecné zastupiteľstvouložilo navrhovateľovi ako verejnému funkcionárovi, starostovi obce, pokutu podľa čl. 9 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „ústavný zákon“) v sume 15 348 € zodpovedajúcej dvanásťmesačnému platu verejného funkcionára za porušenie povinnosti ustanovenej čl. 4 ods. 1 a čl. 4 ods. 2 písm. a) ústavného zákona, pretože „vedome neinformoval obecné zastupiteľstvo a občanov obce o žiadosti súkromnej firmy o vydanie stanoviska obce v rámci prebiehajúceho správneho konania o povoľovaní banskej činnosti v k. ú. Bartošova Lehôtka, uprednostnil osobný záujem pred verejným záujmom a zároveň využil svoju funkciu, právomoci z nej vyplývajúce a informácie nadobudnuté pri jej výkone na získavanie výhod v prospech právnickej osoby“.</p> <p>Navrhovateľ sa bránil aj tým, že podal k podnetu fyzickej osoby z 11. mája 2015 na vydanie protestu prokurátora vyjadrenie z 8. júna 2015, na základe ktorého okresná prokuratúra odložila podnet fyzickej osoby, pretože nezistila porušenie zákonnosti postupu navrhovateľa pri vydaní súhlasného stanoviska obce k plánu otvárky, prípravy a dobývania ložiska bentonitu. Obecné zastupiteľstvo však i na základe vyjadrenia okresnej prokuratúryuložilo navrhovateľovi pokutu.</p> <p>Z ďalšieho rozhodnutia sp. zn. 1/20/07/2015 z 20. júla 2015 vyplýva, že obecné zastupiteľstvo nímuložilo navrhovateľovi ako verejnému funkcionárovi, starostovi obce, pokutu podľa čl. 9 ústavného zákona v sume 1 279 € zodpovedajúcej jeho mesačnému platu verejného funkcionára za porušenie povinnosti ustanovenej v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona, pretože „nepodal Oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov za rok 2014 spôsobom a v termíne stanovenom v tomto zákone“. Navrhovateľ uviedol, že neporušil čl. 7 ods. 1 ústavného zákona, pretože „oznámenie“ riadne podal 30. marca 2015 na obecnom, čo uviedol aj vo svojom vyjadrení k správe komisie na ochranu verejného záujmu. Aj napriek tomu mu pokuta obecným zastupiteľstvom bola uložená.</p> <p>Úlohou ústavného súdu bolo v tomto konaní posúdiť, či rozhodnutia obecného zastupiteľstva o uložení pokút sú zákonné, jasné a zrozumiteľné a tiež aj z pohľadu ústavného súdu preskúmateľné a riadne odôvodnené, resp. či skutkové a právne závery týkajúce sa protiprávnosti konania verejného funkcionára (navrhovateľa ako starostu obce), ako ich definovalo obecné zastupiteľstvo vo svojich rozhodnutiach, sú v súlade s ústavným zákonom.</p>
z odôvodnenia	<p>Ústavný súd konštatoval, že v oboch prípadoch sú napadnuté rozhodnutia obecného zastupiteľstva smerujúce proti navrhovateľovi v konečnom dôsledku nezákonné.</p> <p>Zákonom ustanovená povinnosť orgánov verejnej moci dbať na splnenie zákonných náležitostí tak samotného výroku rozhodnutia, ako aj jeho odôvodnenia (vrátane zistenia skutkového stavu a jeho hodnotenia v dostatočnom rozsahu) predstavuje nielen jednu zo základných podmienok pre zákonu zodpovedajúce rozhodnutie, ale je tiež jedným zo základných znakov ústavne ustanoveného postupu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a ochrany práv. Nedostatky formy rozhodnutia, povrchnosť či nedostatok odôvodnenia, alebo povrchnosť dôkazného konania je v rozpore s ústavnými princípmi právneho a demokratického štátu.</p> <p>Pokiaľ ide o rozhodnutie 1/20/07/2015, ústavný súd zistil, že okresná prokuratúra pri vybavovaní podnetu fyzickej osoby, konštatovala, že starosta</p>

obce ako štatutárny orgán obce neprekročil svoje právomoci, keď v stanovisku z 28. apríla 2014 uviedol, že obec Bartošova Lehôtka nemá námietky k plánu otvárky, prípravy a dobývania ložiska bentonitu v dobývacom priestore Dolná Ves za ňou určených podmienok, ktoré boli špecifikované v stanovisku a týkali sa zabezpečenia opatrení proti prašnosti, hlučnosti a dôkladného odvodnenia lomu.

Vychádzajúc z návrhov navrhovateľa a predložených listinných dôkazov a vyjadrení účastníkov, ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie obecného zastupiteľstva sp. zn. 2/20/07/2015 z 20. júla 2015 (jeho výrok v časti udelenia pokuty vo výške dvanásťnásobku platu) a tiež jeho odôvodnenie za údajné porušenie čl. 4 ods. 1 a ods. 2 písm. a) ústavného zákona nie je v súlade s týmto ústavným zákonom.

Napadnuté rozhodnutie obecného zastupiteľstva je podľa názoru ústavného súdu neurčité, nepresvedčivé, a tým aj nepreskúmateľné z hľadiska nenaplnenia zákonných podmienok uvedených v čl. 4 ods. 1 a 2 ústavného zákona, pretože spočíva iba v jedinom všeobecnom zistení, že navrhovateľ „vedome neinformoval obecné zastupiteľstvo a občanov obce o žiadosti súkromnej firmy o vydanie stanoviska obce v rámci prebiehajúceho správneho konania o povoľovaní banskej činnosti v k.ú. Bartošova Lehôtka ...“, a tiež v konštatovaní, že „starosta obce využil svoje právomoci, rozhodol za obec sám, nedal možnosť vyjadriť sa obecnému zastupiteľstvu a občanom obce, čím si vedome nepreveril verejný záujem... Uvedeným postupom starosta obce zjavne uprednostnil osobný záujem pred verejným záujmom a zároveň využil svoju funkciu, právomoci znej vyplývajúce a informácie nadobudnuté pri jej výkone na získavanie výhod v prospech právnickej osoby,...“.

Tieto všeobecné závery sú podľa ústavného súdu neakceptovateľné predovšetkým preto, že z nich nevyplýva základný vytýkaný postulát, či aj naozaj skutočne a reálne a bez akýchkoľvek pochybností „starosta obce zjavne uprednostnil osobný záujem pred verejným záujmom...“ alebo „využil svoju funkciu, právomoci z nej vyplývajúce a informácie nadobudnuté pri jej výkone na získavanie výhod v prospech právnickej osoby“.

Iba neinformovaním obecného zastupiteľstva a občanov nemohol bez ďalšieho uprednostniť osobný záujem a výhody pre iného, o to viac, ak v tomto konaní nezistila nič protiprávne ani okresná prokuratúra. Iný pohľad na vec by v okolnostiach posudzovanej veci mohol mať ústavný súd napr. vtedy, ak by bolo v konaní preukázané korupčné správanie alebo nejaká iná výhoda v prospech navrhovateľa súvisiaca s jeho ne/činnosťou pri „povoľovaní banskej činnosti“. Toto však z napadnutého rozhodnutia nevyplýva a decíznym orgánom (obecným zastupiteľstvom) nebolo ani preukázané. Ak teda nebolo riadne zistené údajné protiprávne konanie navrhovateľa (a ani ústavný súd také dôvody v tomto konaní nezistil), mohlo ísť v tejto veci iba nanajvýš o politickú zodpovednosť navrhovateľa, ktorú môžu občania obce zohľadniť v najbližších voľbách do orgánov samosprávy obcí.

Obecné zastupiteľstvo vo svojom rozhodnutí iba mechanicky citovalo text ústavného zákona, bez preukázania kauzality prípadnej konkrétnej (protiprávnej) činnosti navrhovateľa ako starostu obce, ktorý je tiež jedným z orgánov obce (navyše štatutárom), pretože ju zastupuje aj navonok.

Zákonom ustanovená povinnosť orgánov verejnej moci dbať na splnenie zákonných náležitostí tak samotného výroku rozhodnutia, ako aj jeho odôvodnenia (vrátane zistenia skutkového stavu a jeho hodnotenia v dostatočnom rozsahu) predstavuje nielen jednu zo základných podmienok pre zákonu zodpovedajúce rozhodnutie, ale je tiež jedným zo základných znakov ústavne ustanoveného postupu. Preto nedostatky formy rozhodnutia alebo povrchnosť odôvodnenia je v rozpore s ústavnými princípmi právneho a demokratického štátu. To platí v celom rozsahu aj pre rozhodnutia vydané v konaní podľa čl. 9 ústavného zákona.

Ústavný súd na základe uvedeného konštatoval, že z napadnutého rozhodnutia zákonne dostatočným spôsobom nevyplýva, žeby sa navrhovateľ dopustil takého konania, ktoré by malo byť v rozpore s čl. 4 ods. 1 a čl. 4 ods. 2 písm. a) ústavného zákona, ktorá vada nie je konvalidovateľná v priebehu ústavnosúdneho prieskumu.

Na tomto závere ústavného súdu nemení nič ani opravné uznesenie, ktoré bolo

	<p>vydané 30. septembra. Toto opravné uznesenie navrhovateľ nenapáda a nie je ani dôvod pojať ho do výrokovkej časti rozhodnutia ústavného súdu, a to už len z toho dôvodu, že sám osebe nespôsobuje žiadne právne účinky.</p> <p>Čo sa týka druhého napadnutého rozhodnutia č. 1/20/07/2015, ústavný súd zistil, že oznámenie vyplnené navrhovateľom podľa ústavného zákona za obdobie roku 2014 obsahuje prílohu, ktorou je potvrdenie podľa zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov z 27. februára 2015 vyhotovené M. R., zamestnankyňou obce. Toto oznámenie obsahuje na prvej a ôsmej strane podaciu pečiatku Obecného úradu Bartošova Lehôtka č. 89/2015 s označením „Došlo“, na ktorej je uvedený dátum „30.03.2015“. K tomuto oznámeniu bola priložená kópia denníka došlej pošty, z ktorej vyplýva, že až 14. mája 2015 pod por. č. 89/2015 bolo doručené, resp. zaevidované na podateľni „oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov“ podané navrhovateľom, čo je značný rozpor s tvrdením navrhovateľa, že podanie doručil skutočne už 30. marca 2015, keďže iné písomnosti predchádzajúce tomuto zápisu sú jasne deklarované v denníku došlej pošty pod poradovým číslom 81/2015 z 30. apríla 2015 až poradovým číslom 88/2015 z 13. mája 2015. Z uvedeného teda s najväčšou pravdepodobnosťou vyplýva, že nemožno uznať argumentáciu navrhovateľa o včasnosti podania oznámenia v lehote do 31. marca 2015. Z knihy došlej pošty tvrdenie o doručení oznámenia v tento deň (30. marca 2015) vôbec nevyplývalo a ani navrhovateľ k tomuto tvrdeniu neuviedol a ani nepredložil žiaden iný dôkaz. Obecné zastupiteľstvo vo svojom rozhodnutí túto obranu navrhovateľa preto správne neakceptovalo, Napadnuté rozhodnutie obecného úradu v tejto časti je v prípade uloženia pokuty v sume mesačného platu za porušenie čl. 7 ods. 1 ústavného zákona správne, pretože vychádza zo zistení a dokazovania vykonaného obecným zastupiteľstvom, ktoré v konečnom dôsledku preukazuje porušenie čl. 7 ods. 1 ústavného zákona.</p> <p>Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že argumentácia sťažovateľa nie je spôsobilá spochybníť ústavnú súladnosť rozhodnutia výboru č. 1/20/07/2015.</p> <p>Ústavný súd preto rozhodol tak, že</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Rozhodnutie obecného zastupiteľstva č. 2/20/07/2015 zrušil. 2. Rozhodnutie obecného zastupiteľstva č. 1/20/07/2015 potvrdil.
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	Ústavný súd Slovenskej republiky: IV. ÚS 1/07, IV. ÚS 182/07, I. ÚS 356/08, IV. ÚS 278/08, III. ÚS 158/09
súvisiace právne predpisy	zákon č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov § 4 zákon č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov § 7
klúčové slová	Ústavný súd Slovenskej republiky - právomoc ústavného súdu arbitrážnosť samospráva - územná pokuta - uloženie skutkový stav vec i - zistenie verejný záujem, spoločenský záujem ústavnosť

Nález - priet'ahy:

spisová značka	I. ÚS 40/2015
populárny názov	Priet'ahy v konaní o zaplatenie sumy
sudca spravodajca	Milan L'alík
druh konania	konanie o s'ťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	04.11.2015
dotknuté články ústavy	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2

a medzinárodných zmlúv analytická právna veta	Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty účastníka konania. Tento účel spravidla nemožno dosiahnuť po právoplatnom prerušení konania, ku ktorému došlo v súlade so zákonom. Ak nedôjde k odpadnutiu prekážky prerušeného konania postupom predvídaným v Občianskom súdnom poriadku, nemôžu sa v prerušenom konaní vykonávať žiadne procesné úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty účastníkov. Ústavný súd preto nečinnosť okresného súdu v dôsledku existencie zákonnej prekážky jeho postupu neposudzuje ako zbytočné prieťahy v konaní.
skutkový stav a základné fakty	Predmetom napadnutého konania je rozhodovanie o žalobe sťažovateľa o zaplatenie sumy 5 311 € s príslušenstvom. Od podania návrhu vo veci uplynulo takmer 6 rokov. Sťažovateľ tvrdí, že napadnuté konanie trvá neprimerane dlho, je zdĺhavé, neefektívne a nehospodárne. V napadnutom konaní podľa názoru sťažovateľa dochádza k zbytočným prieťahom.
z odôvodnenia	Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty účastníka konania. Tento účel spravidla nemožno dosiahnuť po právoplatnom prerušení konania, ku ktorému došlo v súlade so zákonom. Ak nedôjde k odpadnutiu prekážky prerušeného konania postupom predvídaným v Občianskom súdnom poriadku, nemôžu sa v prerušenom konaní vykonávať žiadne procesné úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty účastníkov. Ústavný súd preto nečinnosť okresného súdu v dôsledku existencie zákonnej prekážky jeho postupu neposudzuje ako zbytočné prieťahy v konaní. Vzhľadom na uvedené sa ústavný súd zaoberal len časťou napadnutého konania od 26. júna 2009 do vydania uznesenia z 2. októbra 2012 o prerušení napadnutého konania. Uvedené obdobie neindikuje, že by došlo k relevantným prieťahom v uvedenom období. Ak žalovaný predložil dôkaz o svojej dočasnej práceneschopnosti a táto trvala až do jeho smrti, existoval dôležitý dôvod na odročenie nariadených termínov pojednávania. Preto v okolnostiach prípadu nemožno hovoriť o tom, že sťažovateľ nepredložil dôkaz o svojej práceneschopnosti, resp. že neexistoval tento dôvod na odročenie pojednávania. Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd konštatoval, že v doterajšom priebehu napadnutého konania nedošlo k zbytočným prieťahom, preto nemohlo dôjsť ani k porušeniu označených práv sťažovateľa. Toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto sťažovateľovi nebráni po splnení zákonom ustanovených podmienok, aby podal v tej istej veci novú sťažnosť. Ústavný súd rozhodol tak, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I porušené nebolo.
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEK a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	prieťahy v konaní-pri prerušení konania prieťahy v konaní-nečinnosť

spisová značka	I. ÚS 235/2015
populárny názov	Prieťahy v konaní o náhradu škody
sudca spravodajca	Peter Brňák
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	18.11.2015
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2

analytická právna veta	Súdu konanie, ktoré trvá tak neobyčajne dlho, ako to bolo v danej veci (od roku 1996, pozn.), možno už len na základe jeho posúdenia ako celku považovať za nezlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 ústavy.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovatelia namietali porušenie práva podľa označeného článku Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bardejov v konaní o náhradu škody. Žalobcovia podali proti sťažovateľom žalobu v roku 1996.
z odôvodnenia	<p>Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní mohlo dôjsť k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s Európskym súdom pre ľudské práva ústavný súd prihliada pritom aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa.</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, predmetom konania vedeného okresným súdom je rozhodovanie o zaplatenie peňažnej čiastky 3 319 € s príslušenstvom z titulu náhrady škody, pretože v časti nároku žalobcov z titulu uplatňovania ušlého zisku bolo konanie právoplatne zastavené už v roku 2011. Vzhľadom na nutnosť nariadenia znaleckého dokazovania, ako aj kontrolného znaleckého dokazovania v tomto prípade možno napadnuté konanie považovať po skutkovej stránke za zložitejšie, ako to uviedol aj okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti, pretože bolo potrebné vypočítať aj viacerých svedkov. Samotnú skutkovú zložitosť však nemožno dávať do súvislosti s pretrvávajúcou neefektívnou činnosťou okresného súdu. Po právnej stránke pritom ide o vec, ktorá patrí k štandardnej agende všeobecných súdov.</p> <p>2. Správanie sťažovateľov ako účastníkov súdneho konania je druhým kritériom pri posudzovaní, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným prieťahom. Ústavný súd sa čiastočne zhodol s vyjadrením odporcu, že sťažovatelia a ich právny zástupca sa mali pričiniť na zbytočných prieťahoch. Sťažovatelia, resp. ich právny zástupca, sa viackrát nezúčastnili na určených pojednávaniach, ospravedlniac (v prevažnej väčšine prípadov), ale i neospravedlniac svoju neúčasť, čo možno v celkovom kontexte prebiehajúceho súdneho sporu považovať aj za právne významnú okolnosť, t. j. za takú, v dôsledku ktorej došlo k podstatnému predĺženiu prebiehajúceho súdneho konania (toto sa vedie viac ako 19 rokov, pozn.). Právny zástupca sťažovateľov sa tiež nezúčastnil výsluchu svedkov, ktorých navrhol vypočítať žalobca v I. rade dožiadaným súdom (25. mája 2012, 26. mája 2012 a 6. novembra 2012), aj keď mu boli upovedomenia o výsluchu svedkov riadne a včas v predstihu doručené, hoci to je iba jeho právo, ktoré nevyužil, a nie jeho povinnosť, a ani na začiatku konania bez ospravedlnenia na pojednávaní na odvolacom súde 24. novembra 1997. Sťažovateľka sa navyše (bez ohľadu na to, že je právne zastúpená) doteraz nezúčastnila ani jediného pojednávania (žije v mieste sídla okresného súdu) a vo veci nebola ani vypočutá, hoci bola na tieto pojednávania aj predvolávaná. Tieto skutočnosti ústavný súd zobral tiež do úvahy a zohľadnil ich pri priznaní konkrétnej sumy finančného zadosťučinenia.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a konštatoval, že z ústavnoprávneho hľadiska je neakceptovateľné, že predmetné konanie nebolo právoplatne skončené, hoci prebieha na okresnom súde od 20. augusta 1996. Podľa názoru ústavného súdu konanie, ktoré trvá tak neobyčajne dlho, ako to bolo v danej veci, možno už len na základe jeho posúdenia ako celku považovať za nezlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 ústavy. Vzhľadom na uvedené ústavný súd nevymedzoval prípadné konkrétne úseky jeho nečinnosti a ani obdobia, keď sa spis nachádzal na krajskom súde, ale poukázal iba na relevantné dôvody neefektívnosti postupu okresného súdu, ktoré vyplývajú napr. aj z posledného uznesenia krajského súdu, ktorým opakovane zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, keď uviedol „že nerešpektoval právny názor odvolacieho súdu vyslovený v zrušujúcom uznesení a nezisťoval výšku škody, ktorá vznikla žalobcom z porušenia zmluvy a vo veci nenariadil znalecké dokazovanie...“. Konanie sa ďalej vyznačovalo aj značnou nehospodárnosťou, pretože okresný spolu nariadil až 44 termínov pojednávania, ale tie prevažne odročoval (aj na neurčito) najmä pre neprítomnosť účastníkov a ich právnych zástupcov. Obdobne pribral do konania viac znalcov a</p>

	<p>vykonal niekoľko výsluchov účastníkov, svedkov (aj dožiadanými súdmi) a podobne, ale dosiaľ vo veci samej ešte nevydal také prvostupňové rozhodnutie, ktorým by bolo celé konanie o predmete sporu (náhrade škody) právoplatne skončené, čo je z ústavného hľadiska neakceptovateľné. Vec mal okresný súd sledovať už dávno ako reštančnú s osobitným režimom a pozornosťou. Okresný súd bol nedôsledný aj v tom, že v priebehu konania nevyužil poriadkové opatrenia podľa § 53 ods. 1 OSP v prípade, keď účastníci konania (aj sťažovatelia a ich právny zástupca, resp. protistrana v spore) neospravedlnili svoju neúčast', čím sa konanie zbytočne predlžovalo, teda si nezvolil taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa obrátili na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. V tejto súvislosti ústavný súd neakceptoval vyjadrenie okresného súdu, že nebolo možné konať v tejto veci bez priesťahov v dôsledku nedostatočného personálneho obsadenia súdu a častej zmeny sudcov, pretože podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné priesťahy v súdnom konaní.</p> <p>Ústavný súd preto rozhodol tak, že:</p> <p>Základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bardejov porušené bolo.</p> <p>Okresnému súdu Bardejov prikázal konať vo veci bez zbytočných priesťahov. Sťažovateľom priznal finančné zadost'učinenie každému v sume po 3 000 € a náhradu trov konania.</p> <p>Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESĽP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	<p>ujma, náhrada škody - majetková ujma práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu - právo na prerokovanie veci - bez zbytočných priesťahov priesťahy v konaní - neefektívny postup priesťahy v konaní - nadmerná zaťaženosť, nadmerné množstvo vecí pojednávania - kolízia pojednávani</p>

spisová značka	I. ÚS 280/2015
populárny názov	Priesťahy v konaní o zaplatenie kúpnej ceny
súdca spravodajca	Milan Ľalík
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	04.11.2015
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Konanie prebiehajúce na druhom stupni súdnej sústavy nemožno z hľadiska eventuálnej skutkovej zložitosti porovnávať s konaním na prvom stupni, a to aj s poukazom na § 213 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého je odvolací súd viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvého stupňa s výnimkami ustanovenými v odsekoch 2 až 7.
skutkový stav a základné fakty	V konaní vedenom Okresným súdom Košice I (ďalej len „okresný súd“) sa sťažovateľ a spol. v procesnom postavení žalobcu domáha voči žalovanému zaplatenia sumy 48 131,18 € s prísl. z titulu zaplatenia kúpnej ceny za predaj bytu. Okresný súd v predmetnej veci rozhodol rozsudkom z 1. marca 2013, ktorým žalobe sťažovateľa a spol. v plnom rozsahu vyhovel. O odvolaní

	žalovaného proti predmetnému rozsudku okresného súdu koná Krajský súd v Košiciach od 4. júna 2013.
z odôvodnenia	<p>Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu.</p> <p>1. V súvislosti s prvým kritériom „zložitosť veci“ ústavný súd konštatoval, že v danom prípade posudzované konanie prebiehalo na druhom stupni súdnej sústavy, a teda ho nemožno z hľadiska eventuálnej skutkovej zložitosti porovnávať s konaním na prvom stupni, a to aj s poukazom na § 213 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého je odvolací súd viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvého stupňa s výnimkami ustanovenými v odsekoch 2 až 7 (výnimky sa na daný prípad nevzťahovali, pozn.), krajský súd žiadne dokazovanie sám vo veci nevykonával. Aj v prípade pripustenia určitej zložitosti veci vzhľadom na potrebu krajského súdu oboznámiť sa s dokazovaním zisteným a ustáleným skutkovým stavom a s potrebou posúdenia správnosti jeho vyhodnotenia prvostupňovým súdom, ústavný súd konštatoval ústavnú neakceptovateľnosť trvania konania na súde druhej inštancie v trvaní dva roky, najmä ak z kontextu veci vyplýva, že konanie ako také trvá už viac ako 6 rokov.</p> <p>2. V súvislosti so správaním sťažovateľa ako účastníka konania ústavný súd nezistil v jeho správaní žiadnu takú skutočnosť, ktorá by prispela k predĺženiu posudzovaného odvolacieho konania.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal aj postupom krajského súdu, ktorý v danom prípade vec prejednal bez vykonania nového alebo opakovania už vykonaného dokazovania a bez nariadenia pojednávania, pričom zo súdneho spisu zistil, že krajský súd od napadnutia mu veci 4. júna 2013 do rozhodnutia vo veci 20. mája 2015 nevykonával vo veci žiadny iný procesný úkon. Obranu krajského súdu, podľa ktorého pravými príčinami prietáhov v danej veci bol veľký nápad vecí v senáte „1 Co“, nebolo možné ani v tomto prípade akceptovať. Vzhľadom na to, že krajský súd v napádanom konaní vedenom už rozhodol uznesením z 20. mája 2015, ústavný súd dospel k záveru, že právna neistota sťažovateľa bola týmto, pokiaľ ide o odvolacie konanie, odstránená a nepovažoval za potrebné prikázať krajskému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov.</p> <p>Ústavný súd rozhodol tak, že: Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach porušené bolo Sťažovateľovi priznal primerané finančné zadostučinenie v sume 2 000 € a úhradu trov právneho zastúpenia.</p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESJP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	odvolanie - odvolacie konanie prietahy v konaní - nadmerná zaťaženosť, nadmerné množstvo vecí

spisová značka	I. ÚS 347/2015
populárny názov	Prietahy v konaní o zaplatenie ceny diela
sudca spravodajca	JUDr. Marianna Mochnáčová PhD.
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	04.11.2015
dotknuté články ústavy	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2

a medzinárodných zmlúv	Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou ESELP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa.
skutkový stav a základné fakty	Šťažovateľ namietal porušenie označených práv postupom Okresného súdu Žilina v konaní o zaplatenie ceny diela, ktoré sa začalo v roku 2005 a v ktorom sťažovateľ vystupuje v procesnom postavení navrhovateľa.
z odôvodnenia	<p>Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou ESELP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa.</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatoval, že predmet posudzovaného konania (nároky na zaplatenie ceny diela – stavebných prác) sa po právnej ani skutkovej stránke nejaví tak zložitý, aby mohol odôvodňovať celkovú dĺžku posudzovaného konania.</p> <p>2. Správanie účastníkov konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred okresným súdom došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd nezistil žiadne okolnosti, ktorými by sťažovateľ prispel ku vzniku prietahov.</p> <p>3. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným prietahom, bol postup okresného súdu v predmetnej veci. Ústavný súd po oboznámení sa s priebehom posudzovaného konania konštatoval, že namietané konanie sa začalo 24. februára 2005, trvá viac ako 10 rokov a dosiaľ nie je právoplatne skončené. Vzhľadom na celkovú dĺžku posudzovaného konania, opakované obdobia úplnej nečinnosti okresného súdu v období od apríla 2007 do novembra 2009, t. j. v období viac ako 2 a pol roka, a v období od júna 2010 do podania sťažnosti ústavnému súdu 22. júna 2015 a následne, t. j. v období viac ako štyroch rokov, posudzované konanie ako celok charakterizuje neefektívny postup okresného súdu.</p> <p>Ústavný súd preto rozhodol tak, že</p> <p>Základné právo sťažovateľa, na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina porušené bolo.</p> <p>Okresnému súdu Žilina prikázal konať bez zbytočných prietahov.</p> <p>Sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie v sume 5 000 € a náhradu trov právneho zastúpenia.</p> <p>Sťažnosti vo zvyšnej časti nevyhoveli.</p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	prietahy v konaní - neefektívny postup

spisová značka	I. ÚS 361/2015
populárny názov	Prietahy v konaní o náhradu škody
sudca spravodajca	JUDr. Marianna Mochňáčová PhD.
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález

dátum rozhodnutia	04.11.2015
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Zbytočné prietahy v konaní (ako aj neprímeraná dĺžka konania) môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou, resp. nesústredenou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ je žalobcom v I. rade vystupujúcim v súdnom konaní vedenom okresným súdom, v ktorom sa proti Slovenskej republike domáha podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov náhrady škody, ktorá mu mala vzniknúť v dôsledku nesprávneho úradného postupu príslušného stavebného úradu. Konanie sa začalo v roku 2008. Sťažovateľ zastáva názor, že v namietanom konaní postupom okresného súdu došlo v dôsledku jeho nečinnosti k porušeniu označených práv.
z odôvodnenia	<p>Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna, faktická, prípadne procesná zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou ESEP ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa.</p> <p>Ústavný súd pri posudzovaní namietaného konania prihliadol tiež na skutočnosť, že svojím predchádzajúcim nálezom sp. zn. II. ÚS 178/2015 z 27. mája 2015 konštatoval porušenie základného práva navrhovateľky v 2. rade na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v predmetnom konaní, okresnému súdu prikázal konať bez zbytočných prietahov a menovanej priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 3 000 € a náhradu trov konania.</p> <p>1. Pokiaľ ide o právnu zložitost' preskúmvanej veci ústavný súd vec sťažovateľa nepovažoval z právneho hľadiska za zložitú, pričom obsah súdneho spisu nepotvrďuje ani nadmernú faktickú zložitost' predmetnej veci. V dôsledku procesnej aktivity sťažovateľa sa musel okresný súd kvalifikovane vysporiadať s jeho procesnými návrhmi, čo tiež malo vplyv na dĺžku napadnutého konania, avšak tieto skutočnosti nie sú v posudzovanom prípade spôsobilé odôvodniť jeho celkovú dĺžku viac ako sedem rokov bez meritórneho rozhodnutia veci. Opakované zmeny žaloby alebo upresňovanie jej petitu, ako ani množstvo a charakter vedľajších procesných úkonov účastníkov konania, ako aj okolností, za ktorých musel okresný súd o nich rozhodovať, nemali výlučný vplyv na jeho celkovú dĺžku. Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že procesnou zložitost'ou veci nemožno ospravedlňovať doterajšiu dĺžku napadnutého konania.</p> <p>2. Ústavný súd pri hodnotení ďalšieho kritéria – správania sťažovateľa ako účastníka napadnutého konania – poukázal na to, že k právu účastníka konania na efektívny, rýchly a účelný postup súdu v konaní pristupuje aj jeho procesná povinnosť prispievať k dosiahnutiu účelu súdneho konania včasným reagovaním na pokyny súdu a oznámením potrebných skutočností. Ústavný súd vzal do úvahy skutočnosť, že z dôvodov na strane sťažovateľa nebolo odročené ani jedno nariadené pojednávanie.</p> <p>3. Ústavný súd zistil, že doterajší postup okresného súdu v priebehu napadnutého konania je poznamenaný obdobiami jeho ničím neodôvodnenej nečinnosti (obdobia od novembra 2008 do januára 2010, od decembra 2010 do januára 2012, od júla 2013 do júla 2014), ktoré sú v rozpore s ústavnou požiadavkou prerokovania veci bez zbytočných prietahov, pretože okresný súd v týchto obdobiach nevykonával žiadny relevantný úkon smerujúci k odstráneniu stavu právnej neistoty sťažovateľa. Ústavný súd považoval za potrebné uviesť, že tieto obdobia nečinnosti okresného súdu mali rozhodujúci podiel na celkovom spomalení napadnutého konania.</p> <p>Keďže ústavný súd svojím predchádzajúcim nálezom sp. zn. II. ÚS 178/2015 z 27. mája 2015 prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných</p>

	<p>prieťahov, neprichádzalo do úvahy opakovane zaviazať okresný súd na túto povinnosť.</p> <p>Ústavný súd preto rozhodol tak, že</p> <p>Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II porušené boli.</p> <p>Sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie v sume 3 000 € a úhradu trov konania.</p> <p>Sťažnosti vo zvyšnej časti nevyhovel.</p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	<p>prieťahy v konaní - nečinnosť</p> <p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu - právo na prerokovanie veci - bez zbytočných prieťahov</p> <p>nesprávny úradný postup</p>

spisová značka	I. ÚS 386/2015
populárny názov	Prieťahy v konaní o vydanie nehnuteľnosti
súdca spravodajca	JUDr. Marianna Mochnáčová PhD.
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	18.11.2015
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Univerzálna sukcesia vyvoláva automaticky aj procesnoprávne nástupníctvo, konajúci súd nemusel uplatňovanú zmenu uznesením pripustiť. Sťažovateľka vstúpila do predmetného konania v tom štádiu, v akom sa nachádzalo pred zmenou účastníkov konania. Uvedená skutočnosť má podľa názoru ústavného súdu zásadný význam pre vymedzenie obdobia, ktoré podlieha posúdeniu namietanej protiústavnosti konania okresného súdu, pretože v uvedenom prípade nedošlo ku vzniku nového procesnoprávneho vzťahu, ale k procesnoprávnemu nástupníctvu do už existujúceho procesnoprávneho vzťahu. Aj s prihliadnutím na tento záver ústavný súd nemal pochybnosť, že sťažovateľka môže uplatňovať právo na konanie bez zbytočných prieťahov aj pre štádium konania, ktoré predchádzalo tejto zmene.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie označených práv postupom Okresného súdu Žilina v konaní o vydanie nehnuteľnosti, v ktorom je odporkyňou, a ktoré trvá spolu už 23 rokov.
z odôvodnenia	<p>Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokovanej veci.</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosť veci, ústavný súd v zhode so svojimi predchádzajúcimi rozhodnutiami, ktorých predmetom bolo preskúmanie tohto konania, konštatoval, že v posudzovanom prípade ide o konanie náročné najmä na preukázanie pôvodných právnych vzťahov vzniknutých v päťdesiatych a šesťdesiatych rokoch minulého storočia, ale aj skutkovo náročné preukázovanie, ktoré si vyžaduje aj znalecké dokazovanie (obdobne pozri III. ÚS 152/04). Dôkazná situácia vzniknutá v tomto konaní si navyše vyžiadala potrebu vykonania kontrolného znaleckého dokazovania, o ktoré sa doba predmetného konania predlžuje, a časová náročnosť napadnutého konania tiež súvisí s väčším počtom účastníkov konania, pričom v priebehu konania viacerí účastníci konania zomreli a do konania vstúpili ich právni nástupcovia. Tieto skutočnosti</p>

	<p>jednoznačne prispievajú k predĺženiu celkovej dĺžky konania.</p> <p>2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria – správania sťažovateľky v predmetnom konaní, ústavný súd zistil, že okresnému súdu bolo 27. februára 2015 oznámené, že 14. decembra 2014 zomrela právna predchodkyňa sťažovateľky, čím došlo k procesnoprávnemu nástupníctvu (sukcesii), teda k zmene doterajšieho účastníka konania na strane odporkyne, a to na základe univerzálnej sukcesie (z titulu dedenia). Keďže univerzálna sukcesia vyvoláva automaticky aj procesnoprávne nástupníctvo, konajúci súd nemusel uplatňovanú zmenu uznesením pripustiť. Sťažovateľka vstúpila do predmetného konania v tom štádiu, v akom sa nachádzalo pred zmenou účastníkov konania. Uvedená skutočnosť má podľa názoru ústavného súdu zásadný význam pre vymedzenie obdobia, ktoré podlieha posúdeniu namietanej protiústavnosti konania okresného súdu, pretože v uvedenom prípade nedošlo ku vzniku nového procesnoprávného vzťahu, ale k procesnoprávnemu nástupníctvu do už existujúceho procesnoprávného vzťahu. Aj s prihliadnutím na tento záver ústavný súd nemal pochybnosť, že sťažovateľka môže uplatňovať právo na konanie bez zbytočných prietahov aj pre štádium konania, ktoré predchádzalo tejto zmene. Ústavný súd nálezom sp. zn. III. ÚS 319/2011 zo 4. októbra 2011 právnej predchodkyňi sťažovateľky v dôsledku vyslovenia porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 000 €. Vzhľadom na uvedené predmetom rozhodovania ústavného súdu v tomto konaní mohlo byť len preskúmanie porušenia označených práv sťažovateľky, resp. jej právnej predchodkyne v čase po 8. novembri 2011, keď nadobudol právoplatnosť nález sp. zn. III. ÚS 319/2011 zo 4. októbra 2011. Z obsahu spisu v predmetnej veci nevyplýva žiadna skutočnosť, z ktorej by bolo možné vyvodiť, že sťažovateľka alebo jej právna predchodkyňa svojím správaním v uvedenom období prispeli k predĺženiu uvedeného konania.</p> <p>3. Tretím kritériom bol postup okresného súdu v predmetnej veci od 8. novembra 2011, t. j. po nadobudnutí právoplatnosti nálezu sp. zn. III. ÚS 319/2011 zo 4. októbra 2011. Ústavný súd prihliadol na potrebu nariadenia znaleckého dokazovania a kontrolného znaleckého dokazovania. Ústavný súd vzhľadom na neprimeranú celkovú dĺžku konania v tejto veci pripomína, že je povinnosťou okresného súdu venovať zvláštnu pozornosť urýchleniu tohto konania. Ústavný súd po preskúmaní priebehu konania po 8. novembri 2011 a spisového materiálu v predmetnej veci dospel k záveru, že postup okresného súdu sa vyznačoval na začiatku obdobia nesústreďenou, resp. nedôslednou činnosťou, pričom v tejto súvislosti poukazuje predovšetkým na úkony spojené s ustanovením znalca zo Žilinského kraja, napriek námietke vznesenej účastníkmi konania, ktorá sa v čase ustanovovania znalca v spise už nachádzala.</p> <p>Na základe uvedených skutočností ústavný súd rozhodol tak, že: Základné právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina porušené boli. Sťažovateľke priznala primerané finančné zadosťučinenie v sume 3 000 € a náhradu trovy konania. Sťažnosti vo zvyšnej časti nevyhoveli.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESRP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu - právo na prerokovanie veci - bez zbytočných prietahov účastník konania - zmena znalec, znalecký posudok - súdny zložitost' veci - právna a faktická zložitost' veci prietahy v konaní - neefektívny postup

spisová značka	I. ÚS 419/2015
populárny názov	Prietahy v exekučnom konaní
sudca spravodajca	Peter Brňák

druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	18.11.2015
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o právach dieťaťa čl. 3 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Ústavný súd pri hodnotení okolností tohto prípadu a predovšetkým pri posudzovaní dĺžky konania prihliadol aj na povahu konania dotýkajúceho sa ochrany záujmov maloletého dieťaťa a jeho osobného statusu, ktoré si vo všeobecnosti vyžadujú postup súdu s osobitnou starostlivosťou. Povaha tohto konania preto podmieňovala prísnejšie hodnotenie jeho priebehu ústavným súdom z toho hľadiska, či v ňom došlo nečinnosťou alebo neefektívnou činnosťou k zbytočným priet'ahom.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namieta porušenie označených práv postupom Okresného súdu Martin v exekučnom konaní, v súvislosti s rozhodovaním o námietkach povinného proti predbežným trovám exekúcie z roku 2010. Podľa zistení ústavného súdu okresný súd 23. októbra 2015 námietky povinného proti predbežným trovám exekúcie zamietol.
z odôvodnenia	<p>Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľku.</p> <p>1. Predmetom posudzovaného konania pred okresným súdom je vymoženie zameškaného výživného, bežného výživného, ako i trov konania a trov exekúcie. Ústavný súd pri hodnotení okolností tohto prípadu a predovšetkým pri posudzovaní dĺžky konania prihliadol aj na povahu konania dotýkajúceho sa ochrany záujmov maloletého dieťaťa a jeho osobného statusu, ktoré si vo všeobecnosti vyžadujú postup súdu s osobitnou starostlivosťou. Povaha tohto konania preto podmieňovala prísnejšie hodnotenie jeho priebehu ústavným súdom z toho hľadiska, či v ňom došlo nečinnosťou alebo neefektívnou činnosťou k zbytočným priet'ahom. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd dospel k záveru, že preskúmané konanie nie je po právnej ani skutkovej stránke zložitú.</p> <p>2. V rámci posúdenia druhého kritéria používaného pre hodnotenie prípadných zbytočných priet'ahov v súdnom konaní ústavný súd rovnako nezistil žiadne okolnosti, ktoré by signalizovali nedostatočnú aktivitu sťažovateľky ako účastníčky konania. Napokon ani samotný okresný súd nenamietal žiadne skutočnosti, ktoré by mali byť zohľadnené na ťarchu sťažovateľky pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v napadnutom konaní k zbytočným priet'ahom.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup okresného súdu. Ústavný súd po preskúmaní postupu okresného súdu v posudzovanom konaní dospel k záveru, že závažným nedostatkom, ktorý narušil plynulosť konania okresného súdu, bolo obdobie nečinnosti (od júna 2010 do septembra 2015, t. j. časové obdobie vyše 5 rokov), v ktorom okresný súd nekonal bez toho, aby mu v tom bránila akákoľvek zákonná prekážka. Pasivitou okresného súdu bolo poznačené obdobie od 21. júna 2010, keď boli okresnému súdu doručené námietky povinného proti predbežným trovám exekúcie, do 21. septembra 2015, keď okresný súd vyzval súdneho exekútora na predloženie exekučného spisu. Ústavný súd sa na tomto mieste vyrovnal aj s argumentáciou predostretou v stanovisku okresného súdu, ktorý zbytočné priet'ahy odôvodnil dlhodobým nadmerným zaťažením exekučného oddelenia a dlhodobým nedostatočným personálnym obsadením okresného súdu. Skutočnosť, že okresný súd mal personálne problémy, ktoré nedokázal vyriešiť a ktoré následne viedli k nadmernému zaťaženiu exekučného oddelenia, nemôže byť pripočítaná na</p>

	<p>ťarchu účastníka konania a nemá povahu okolností, ktoré by vylučovali zodpovednosť súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný na rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil.</p> <p>Sťažovateľka namietala aj porušenie článku 3 ods. 2 Dohovoru o právach dieťaťa, ktorý však podľa ústavného súdu nie je priamo aplikovateľný okresným súdom v exekučnom konaní, ale sú aplikované zákonné úpravy vytvorené na realizáciu tohto zmluvného záväzku. Z uvedeného dôvodu ústavný súd v tejto časti sťažnosti sťažovateľky nevyhovel.</p> <p>Pri určení výšky primeraného finančného zadostučinenia ústavný súd prihliadal na tú skutočnosť, že hoci samotná sťažovateľka priesťahy v konaní svojou činnosťou/nečinnosťou nezapríčinila, počas celých piatich rokov nečinnosti okresného súdu nepodala predsedníčke okresného súdu ani jednu sťažnosť na priesťahy, a teda neiniciovala žiadny úkon smerujúci k uskutočneniu akýchkoľvek opatrení proti zbytočným priesťahom v konaní. Učinil tak až povinný v septembri 2015 sťažnosťou na priesťahy doručenou okresnému súdu 8. septembra 2015, ktorá bola zo strany vedenia okresného súdu vyhodnotená ako dôvodná.</p> <p>Ústavný súd preto rozhodol tak, že:</p> <p>Základné právo maloletej sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Martin porušené bolo.</p> <p>Okresnému súdu Martin prikázal konať bez zbytočných priesťahov.</p> <p>Maloletej sťažovateľke priznal finančné zadostučinenie v sume 2 000 € a náhradu trov konania.</p> <p>Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEK a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	<p>priesťahy v konaní - nadmerná zaťaženosť, nadmerné množstvo vecí</p> <p>priesťahy v konaní - neefektívny postup</p> <p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu - právo na prerokovanie veci - bez zbytočných priesťahov</p> <p>vyživovacia povinnosť - výživné</p> <p>maloletý</p>

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.